

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PIERCE BROWN

FURIA DIMINETII

Ultima carte din trilogia *Furia Roșie*

Traducere din limba engleză
de Iulia Pomagă

PALADIN

Partea I

Spini

1. Doar întunericul	17
2. Prizonierul L17L6363	25
3. Mușcătura de șarpe	39
4. Celula 2187	52
5. Planul C	62
6. Victime	71
7. Bondari	79
8. Acasă	83
9. Orașul lui Ares	98
10. Războiul	110
11. Oamenii mei	119
12. Familia Julii	128

Partea a II-a

Mânie

13. Urlători	137
14. Luna vampir	148
15. Vâňătoarea	162
16. Concubinul	175

Respect pentru cunoașterea și creația	17. Ucidem Aurii	182
	18. Abis	192
	19. Presiune	203
	20. Dezacord	207
	21. Quicksilver	221
	22. Povara lui Ares	233
	23. Valul	241
	24. <i>Hic sunt leones</i>	258
	25. Exodul	268
	26. Gheața	281
	27. Golful râsului	285
	28. Ospățul	292
	29. Vânători	304
	30. Liniștea	317
	31. Regina palidă	325
	32. Teritoriul nimănui	338
	33. Zei și oameni	347
	34. Ucigași de zei	353

Partea a III-a

Glorie

35. Lumina	363
36. O băută	376
37. Ultimul vultur	385
38. Hotărârea	393
39. Inima	405
40. Marea Galbenă	410
41. Lordul Lunilor	421
42. Poetul	431
43. Iarăși aici	450

44. Cei norociști și cărti	456
45. Bătălia de la Ilium	464
46. Sondorul Iadului	472
47. Iadul	485
48. Imperator	495
49. <i>Colosul</i>	507

Partea a IV-a

Stele

50. Tunete și fulgere	517
51. <i>Pandora</i>	534
52. Dinți	540
53. Liniște	549
54. Spiridușul și Auriul	557
55. Plebeea Casă Barca	568
56. În timp	579
57. Luna	586
58. Lumina ce se stinge	599
59. Leul de pe Marte	605
60. Pântecele Dragonului	615
61. Roșu	631
62. <i>Omnis vir lupus</i>	645
63. Tăcere	652
64. Urale	661
65. Valea	670
Epilog	677
Mulțumiri	679

Furia Roșie

Darrow e un Roșu, un miner de condiție joasă care muncește din greu în subteranele planetei Marte. Trudește pentru a face suprafața planetei locuibilă pentru generațiile viitoare, însă el și semenii lui au fost trădați: suprafața e deja locuibilă, iar la conducere se află Auriilor lipsiți de scrupule. Când aceștia îi spânzură soția pentru vina de a fi dat glas unor idealuri revoluționare, Darrow se alătură unui grup de rebeli cunoscut drept Fiii lui Ares. Cu ajutorul Fiilor, el este transformat fizic într-un Auriu și trimis să distrugă Societatea din interior.

Darrow reușește să intre la Institut, o școală de antrenament pentru elita Aurie care transformă adolescenți răsfătați în cei mai buni luptători ai Societății. Acolo, Darrow deprinde arta războiului, precum și abilitatea de a-și croi drum în complexa lume politică a Auriilor și printre prietenii adesea trădătoare, dar câteodată sincere. Doar prin schimbarea paradigmiei și cu ajutorul noilor săi prieteni va reuși Darrow să facă față cu bine Institutului și tuturor pericolelor de-acolo.

Furia Aurie

Datorită victoriei obținute la Institut, Darrow obține prestigiul și o funcție în slujba ArhiGuvernatorului planetei Marte, Nero au Augustus. Cu toate acestea, nu reușește să se ridice la nivelul aşteptărilor dat de statutul său de

Respect pentru români și cărți
Legendă și dă gres la Academie, unde Aurii se antrenează în luptă cu nave spațiale. Înfrânt de un rival al angajatorului său, valoarea lui Darrow scade rapid în ochii Arhi-Guvernatorului, asta până când Darrow îi oferă Auriului înfometat de putere ceea ce-și dorește: război civil.

Stârnind clanul Augustus împotriva familiei Bellona, Darrow dă peste cap întreagă Societate, semănând semințele haosului peste tot pe unde trece. După ce strâng o armată impresionantă și-și face câțiva aliați îndoienici, Darrow conduce un atac victorios pe Marte, îndepărând familia Bellona de la conducerea planetei. Dar la serbarea Triumfului ținută pentru a onora victoria lui militară, trădarea își ivește încă o dată chipul hidos și toată reușita lui e distrusă. Prietenii și aliații săi sunt uciși sau dispar. Darrow e luat prizonier, iar identitatea lui secretă e descooperită; soarta rebeliunii e pe muchia unui brici...

Aurii

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societății

LYSANDER AU LUNE: Nepotul Octaviei, moștenitorul Casei Lune

ADRIUS AU AUGUSTUS / ȘACALUL: ArhiGuvernatorul planetei Marte, fratele geamăn al Virginiei

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: Sora geamănă a lui Adrius

MAGNUS AU GRIMMUS / LORDUL CENUŞĂ:
ArhiImperatorul Suveranei, tatăl lui Aja

AJA AU GRIMMUS: Cavalerul Proteic, Șefa corpului de securitate al Suveranei

CASSIUS AU BELLONA: Cavalerul Dimineții, protector al Suveranei

ROQUE AU FABII: Imperator al Armadei Sabiei

ANTONIA AU SEVERUS-JULII: Sora vitregă a Victrei, fiica Agripinei

VICTRA AU JULII: Sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei

KAVAX AU TELEMANUS: Conducătorul Casei Teleanus, tatăl lui Daxo

DAXO AU TELEMANUS: Moștenitor și fiu al lui Kavax, fratele lui Pax

Respectiv ROMULUS AU RAA: Conducătorul Casei Raa,
ArhiGuvernatorul lui Io

LILATH AU FARAN: Asociată a Șacalului, conducătoarea
Călăreților Oaselor

CYRIANA AU TANUS / SCAIETE: Fostă membră a
Urlătorilor, acum locotenent al Călăreților Oaselor

VIXUS AU SARNA: Fost membru al casei Marte, locotenent
al Călăreților Oaselor

Culori mijlocii și inferioare

TRIGG TI NAKAMURA: Legionar, fratele lui Holiday,
Cenușiu

HOLIDAY TI NAKAMURA: Legionar, sora lui Trigg,
Cenușie

REGULUS AG SUN / QUICKSILVER: Cel mai bogat om din
Societate, Argintiu

ALIA VRABIA-ZĂPEZII: Regina Valkiriilor, mama lui
Ragnar și a lui Sefi, Obsidiană

SEFI CEA TĂCUTĂ: Războinică a Valkiriilor, fiica Aliei,
sora lui Ragnar

ORION XE AQUARH: Căpitan de navă, Albastră

Fiii lui Ares

DARROW DIN LYKOS / SECERĂTORUL: Fost lăncier al
Casei Augustus, Roșu

SEVRO AU BARCA / SPIRIDUŞUL: Urlător, Auriu

RAGNAR VOLARUS: Urlător nou recrutat, Obsidian

DANCER: Locotenent al lui Ares, Roșu

MICKEY: Artizan, Violet

Mă trezesc în întuneric, departe de grădina udată cu săngele prietenilor mei. Bărbatul Auriu care mi-a ucis soția zace mort lângă mine pe puntea rece de metal, viața fiindu-i luată de propriul lui fiu.

Vântul toamnei îmi răvășește părul. Nava se zguduie. În depărtare, văpăi cauzate de fricțiune sfâșie noaptea cu străluciri portocalii. Familia Telemanus coboară de pe orbită ca să mă salveze. Mai bine nu ar face-o. Mai bine m-ar lăsa pradă întunericului și vulturilor ciorovăindu-se deasupra trupului meu paralizat.

Din spate răsună vocile dușmanilor mei. Demoni semetăi cu chipuri de îngerii. Cel mai scund dintre ei se apleacă. Mă mângâie pe cap, privind în jos spre tatăl lui mort.

— Așa a fost menit dintotdeauna să se sfârșească povestea asta, îmi spune. Nu cu urletele tale. Nu cu furia ta. Cu tăcerea ta.

Roque, cel care m-a trădat, stă într-un colț. A fost prietenul meu. O inimă prea bună pentru propria-i Culoare. Acum întoarce capul și-i văd lacrimile. Dar nu sunt pentru mine. Sunt pentru ceea ce-a pierdut. Pentru cei pe care i-am răpit.

— Nu e niciun Ares care să te salveze. Nu mai e Mustang să te iubească. Ești singur, Darrow, îmi spune Șacalul, cu o privire rece și calmă. La fel ca mine.

Îmi fixeză pe față o mască neagră, prin care nu se vede nimic, cu botniță. Privirea mi se întunecă.

— Așa se sfârșește.

Respect pentru genuri literare
Pentru a mă înfrânge, i-a măcelărit pe cei pe care-i iubesc.

Dar există nădejde în cei care mai trăiesc. În Sevro. În Ragnar și Dancer. Mă gândesc la poporul meu izolat în beznă. La toate Colorile din toate lumile, încătușate și înălțuite pentru ca Aurii să poată cărmui, și simt cum furia îmi arde golul întunecat pe care el mi l-a săpat în suflet. Nu sunt singur. Nu sunt victimă lui.

Așa că n-are decât să facă tot răul de care e în stare. Eu sunt Sacerătorul.

Cunosc suferința.

Cunosc întunericul.

Nu aşa se sfărșește.

Dear Internet!

Partea I

Spini

Per aspera ad astra

Doar întunericul

In bezna adâncă, departe de căldură și soare și luni, zac, tăcut ca piatra care mă înconjoară ferecându-mi trupul încovoiat într-un pântece înfricoșător. Nu pot sta în picioare. Nu mă pot întinde. Pot doar să mă fac ghem, o fosilă uscată a bărbatului care am fost cândva. Am mâinile legate la spate. Stau gol pe podeaua rece de piatră.

Singur în întuneric.

Parcă au trecut luni, ani, milenii de când mi-am întins genunchii, de când șira spinării s-a îndreptat din poziția asta cocoșată. Durerea e înnebunitoare. Încheieturile îmi trosnesc ca fierul ruginit. Cât timp a trecut de când mi-am văzut prietenii Aurii săngerând în iarba? Cât timp de când am simțit pe obraz sărutul blandului Roque care mi-a frânt inima?

Timpul nu este un râu.

Nu aici.

În mormântul ăsta, timpul e piatră. E întunericul, vesnic și de neînduplecăt, singura lui măsură fiind pendularile gemene ale vieții – respirația și bătaile inimii.

Inspir. *Bum... bum. Bum... bum.*

Expir. *Bum... bum. Bum... bum.*

Inspir. *Bum... bum. Bum... bum.*

Și se repetă la nesfărșit. Până... Până când? Până mor de bătrânețe? Până îmi zdrobesc țeasta de podeaua de piatră? Până distrug tuburile pe care mi le-au introdus

Respect pentru românește și cărți
Galbenii în măruntaie pentru a forța hrana să intre și de-
șeurile să iasă?

Sau până înnebunesc?

— Nu, scrâșnesc din dinți.

Daaaa.

— E doar întunericul, icnesc.

Mă calmez. Corpul meu atinge pereții și asta mă liniștește. Spate, degete, coccis, călcâie, degete de la picioare, cap. Încă o dată. De zece ori. De o sută de ori. De ce să nu mă asigur? Mai bine de o mie de ori.

Da, sunt singur.

Aș fi crezut că poate există o soartă mai cruntă decât asta, dar acum știu că nu există. Omul nu e o insulă. Avem nevoie de cei care ne iubesc. Avem nevoie de cei care ne urăsc. Avem nevoie de alții să ne lege de viață, să ne dea un motiv pentru a trăi, pentru a simți. Tot ce am e întunericul. Câteodată urlu. Câteodată izbucnesc în râs în timpul nopții, în timpul zilei. Cine mai știe? Rând ca să treacă timpul, ca să consum caloriiile pe care mi le oferă Șacalul și ca să-mi oblig trupul să alunece tremurând în somn.

Și plâng. Murmur. Fluier.

Ascult vocile de deasupra. Venind spre mine dintr-o mare nesfârșită de întuneric. Le însoțește zângănitorul înnebunitor al lanțurilor și oaselor, vibrând prin pereții închisorii. Totul atât de aproape, și totuși la o mie de kilometri depărtare, ca și cum o lume întreagă ar exista chiar dincolo de beznă, dar eu n-o pot vedea, n-o pot atinge, gusta, simți, nu pot străpunge vălul pentru a putea face parte încă o dată din lume. Sunt întemnițat în singurătate.

Aud vocile acum. Zgomotul lanțurilor și oaselor infiltrându-se în închisoarea mea.

Sunt ale mele vocile?

Ideeă mă face să râd.

Înjur.

Pun la cale. *Ucide.*

Măcelărește. Spintecă. Sfâsie. Arde.

Implor. Am halucinații. Mă târguiesc.

Scâncesc rugăciuni către Eo, bucuros că a fost cruțată de o astfel de soartă.

Nu te aude.

Cânt balade din copilărie și recit *Pământul pe moarte*, *Lampagiul*, *Ramayana*, *Odiseea* în greacă și latină, apoi în limbile moarte arabă, engleză, chineză și germană, extrăgându-le dintre amintirile data-cunoștințelor pe care mi le-a oferit Matteo când eram doar ceva mai mare decât un puștan. Căutând să capăt putere de la Argonautul rătăcitor care nu-și dorea decât să găsească drumul înapoi spre casă.

Uiți ce a făcut.

Ulise a fost un erou. A pus la pământ zidurile Troiei cu calul lui de lemn. La fel cum eu am pus la pământ armata Bellona cu Ploaia de Fier de pe Marte.

Și apoi...

— Nu, mă răstesc. Liniște.

...oamenii au pătruns în Troia. Au găsit mame. Au găsit copii. Ghici ce au făcut?

— Gura!

Ştii ce au făcut. Os. Sudoare. Carne. Cenușă. Plânset. Sânge.

Întunericul chicotește cu veselie.

Secerătorule, Secerătorule, Secerătorule... Toate faptele care dăinuie sunt pătate de sânge.

Am adormit? Sunt treaz? Am pierdut șirul. Totul se amestecă, mă încerc în viziuni și șoapte și sunete. Iar și iar smucesc gleznele fragile ale lui Eo. Îi sparg fața lui Julian. Aud cum își dau ultima suflare Pax și Quinn și Tactus

Reșpiț Lorn și Vietrai. Atât de multă durere. Și pentru ce? Ca să-mi dezamăgesc soția. Ca să-mi dezamăgesc poporul.

Și să-l dezamăgești pe Ares. Să-ți dezamăgești prietenii.

Câți or mai fi rămas?

Sevro? Ragnar?

Mustang?

Mustang. Dacă știe că ești aici?... Dacă nu-i pasă?... Și de ce i-ar păsa? De tine, care ai trădat. De tine, care ai mințit. De tine, care te-ai folosit de mintea ei. De trupul ei. De sângele ei. I-ai arătat adevărul tău chip și a fugit. Dacă ea a fost? Dacă ea te-a trădat? Ai mai putea-o iubi atunci?

— Gura! urlu la mine însumi, la întuneric.

Nu te gândi la ea. Nu te gândi la ea.

De ce nu? Ti-e dor de ea.

O himeră a ei apare în întuneric ca multe altele înaținte – pe un câmp verde, o fată călărește înaintea mea și se răsucescă în șa, râzând și cerându-mi să urmez. Părul îi freamătă asemenea vântului ce flutură vara din căruța unui țăran.

Tânjești după ea. O iubești. Fata Aurie. Uit-o pe scoropia aia Roșie.

— Nu, zic, izbindu-mă cu capul de perete. E doar întunericul, șoptesc.

E doar întunericul care-mi joacă fește. Dar tot încerc să le uit pe Mustang, pe Eo. Dincolo de acest loc nu mai e nicio altă lume. Nu-mi poate fi dor de ceva ce nu există.

Sângel cald îmi șiroiește pe frunte din răni vechi, acum redeschise. Îmi picură de pe nas. Scot limba, lingând podеauа rece, până găsesc picăturile. Savurez sarea, fierul de pe Marte. Încet. Încet. Pentru ca noutatea senzației să dureze cât mai mult. Pentru ca savoarea să zăbovească și să-mi aducă aminte că sunt om. Un Roșu din Lykos. Un Sondor al Iadului.

Respe*Nu ești. Nu ești nimic. Soția ta te-a părăsit și ți-a luat copilul. Tânca ta te-a trădat. Nu ai fost destul de bun. Ai fost prea mândru. Prea prost. Prea crud. Acum, ești uitat.*

Sunt?

Când am văzut-o ultima dată pe fata Aurie stăteam în genunchi lângă Ragnar în tunelurile din Lykos, cerându-i lui Mustang să-și trădeze poporul și să trăiască pentru mai mult. Știam că dacă alegea să ni se alăture, visul lui Eo ar fi înflorit. O lume mai bună ne stătea la picioare. În loc de asta, ea a plecat. Se poate să mă fi uitat? Dragostea pentru mine a dispărut din sufletul ei?

A iubit doar masca ta.

— E doar întunericul. Doar întunericul. Doar întunericul, murmur tot mai repede și mai repede.

Nu ar trebui să fiu aici.

Ar trebui să fiu mort. După ce a murit Lorn, trebuia să fiu predat Octaviei, pentru ca Artizanii ei să mă disece ca să descopere taina transformării mele în Auriu. Să vadă dacă era posibil să mai existe și alții ca mine. Dar Șacalul a făcut o înțelegere. M-a păstrat pentru sine. M-a torturat pe proprietatea lui de pe Attica, punându-mi întrebări despre Fiii lui Ares, despre Lykos și despre familia mea. Nu mi-a spus niciodată cum mi-a descoperit secretul. L-am implorat să-mi pună capăt vieții.

În final, mi-a oferit piatra.

— Când totul e pierdut, onoarea cere moartea, mi-a spus Roque cândva. E un sfârșit nobil.

Dar ce să știe un poet bogat despre moarte? Săracii cunosc moartea. Sclavii cunosc moartea. Însă chiar și în timp ce Tânjeam după ea, mă temeam de ea. Fiindcă, pe măsură ce văd tot mai multe din lumea asta crudă, cred tot mai puțin că se sfârșește într-o plăcută închipuire.

Valea nu este reală.

E o minciună pe care o spun mamele și tații pentru a le oferi copiilor înfometăți un motiv pentru toată oroarea. Nu există niciun motiv. Eo a dispărut. Nu m-a văzut niciodată luptând pentru visul ei. Nu i-a păsat ce soartă am avut la Institut sau dacă am iubit-o pe Mustang, pentru că în ziua în care a murit, a devenit nimic. Nu există nimic altceva decât lumea asta. E începutul și sfârșitul nostru. Șansa noastră la bucurie înaintea întunericului.

Da. Dar nu trebuie să sfăršești acum. Poți să scapi de-aici, îmi șoptește întunericul. Spune cuvintele. Spune-le. Știi care e calea.

Așa e. O știu.

— Nu trebuie decât să spui „Sunt înfrânt“, și toate astea vor lua sfârșit, mi-a spus Șacalul cu mult timp în urmă, înainte să mă îngroape în iadul asta. O să te instalez la o moșie minunată pentru tot restul zilelor și o să-ți trimit Rozalii frumoase și afectuoase și destulă mâncare cât să ajungi mai gras decât Lordul Cenușă. Dar cuvintele asta vin cu un preț.

Merită. Salvează-te. Nimeni altcineva n-o s-o facă.

— Prețul, dragă Secerătorule, este familia ta.

Familia pe care a arestat-o în Lykos cu mercenarii lui și pe care acum o ține prizonieră în adâncurile fortăreței sale din Attica. Nu mi-a dat voie să-i văd. Nu mi-a dat voie să le spun că-i iubesc și că-mi pare rău că n-am fost suficient de puternic ca să-i pot apăra.

— O să hrănesc prizonierii fortăreței cu ei, mi-a spus. Pe bărbații și femeile despre care crezi că ar trebui să fie conducători în locul Auriilor. Odată ce vei vedea animalul care zace în om, vei ști că eu am avut dreptate și tu te-ai înșelat. Aurii trebuie să conducă.

Abandonează-i, spune întunericul. Sacrificiul e practic. E înțeleapt.

Respect. Nu... N-o-s-o facătă

Mama ta ar vrea să trăiești.

Nu cu prețul asta.

Cine poate înțelege iubirea unei mame? Trăiește. Pentru ea. Pentru Eo.

Ar putea să-și dorească aşa ceva? Are întunericul dreptate? La urma urmei, sunt important. Eo a zis-o. Ares a zis-o; el m-a ales. Pe mine dintre toți Roșii. Pot rupe lanțurile. Pot trăi pentru mai mult. Nu aş fi egoist dacă aş încerca să scap din închisoarea asta. În marele plan al lucrurilor, e un gest altruist.

Da. Altruist, cu adevărat...

Mama m-ar implora să fac acest sacrificiu. Kieran ar înțelege. La fel și sora mea. Pot salva poporul nostru. Visul lui Eo trebuie împlinit, cu orice preț. E responsabilitatea mea să nu renunț. E dreptul meu.

Spune cuvintele.

Mă izbesc cu capul de piatră și urlu către întuneric să dispară. Nu mă poate păcăli. Nu mă poate înfrângе.

Nu știai? Toți oamenii pot fi înfrânti.

Chicotitul lui ascuțit mă batjocorește, și nu mai încretează.

Și știu că aşa e. Toți oamenii pot fi înfrânti. Eu deja am fost, sub tortură. I-am spus că sunt din Lykos. Unde îmi poate găsi familia. Dar există o cale de a onora ceea ce sunt. Ceea ce-a iubit Eo. De a pune capăt vocilor.

— Roque, ai avut dreptate, șoptesc. Ai avut dreptate.

Nu vreau decât să fiu acasă. Departe de locul asta. Dar nu se poate. Tot ce mi-a rămas, singura cale onorabilă pentru mine e moartea. Înainte de a trăda și mai mult ceea ce sunt.

Moartea e scăparea.

Nu fi prost. Oprește-te. Oprește-te.

Respect părintele meu și sănătatea sa. Mă izbesc cu capul de zid mai tare decât înainte. Nu pentru a pedepsi, ci pentru a ucide. Pentru a-mi pune capăt zilelor. Dacă nu există un sfârșit mai plăcut pentru lumea asta, atunci nimicnicia va fi îndeajuns. Dar dacă există o Vale dincolo de acest nivel, o voi găsi. Vin, Eo. În sfârșit, sunt pe drum.

— Te iubesc.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.

Îmi zdrobesc iar țeasta de piatră. Căldura îmi inundă fața. În beznă plutesc scânteie de durere. Întunericul mă învăluie, dar nu mă opresc.

Dacă asta e sfârșitul, am să mă dezlănțui către el.

Dar când îmi las capul înapoi pentru o ultimă lovitură puternică, existența geme. Huruie ca un cutremur. Nu întunericul. Ceva dincolo de el. Ceva din piatra însăși, ce se aude tot mai tare și mai intens deasupra mea, până când întunericul se crapă sfâșiat de o sabie strălucitoare de lumină.